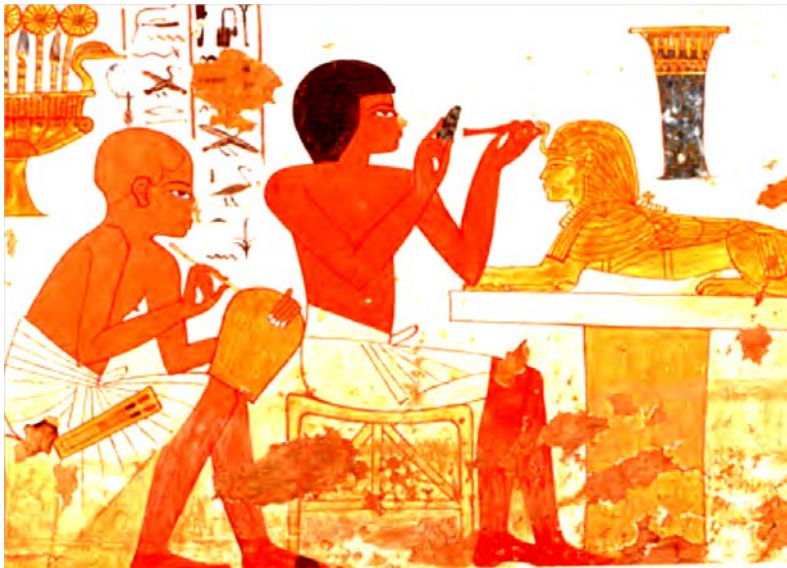
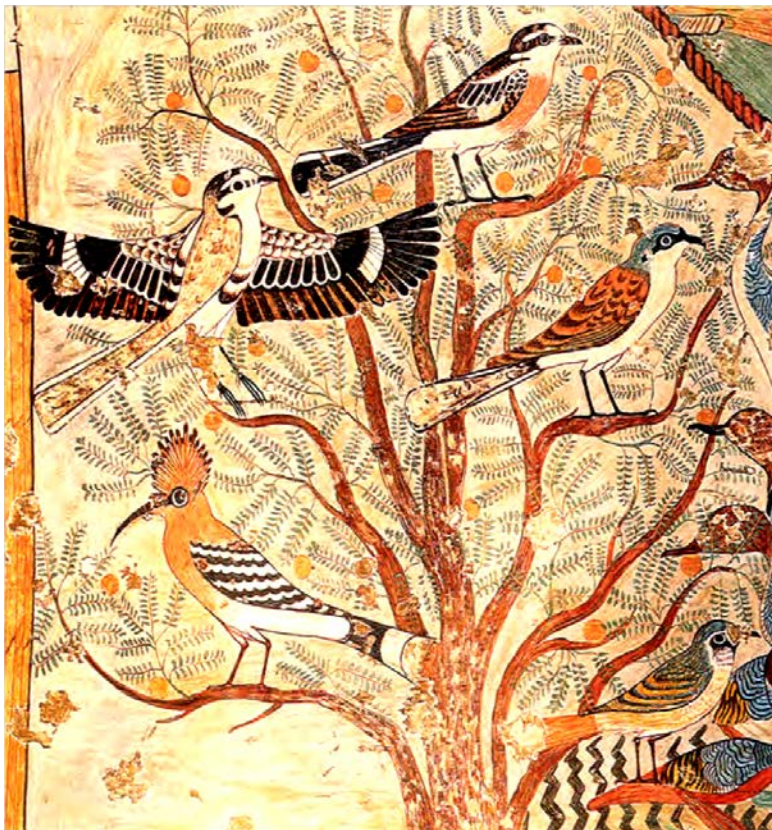

Αιγυπτιακή Τέχνη

«Τεχνίτης». Αιγυπτιακή τοιχογραφία 1380 π.Χ.

Οι φιγούρες βρίσκονται σε ανάλογη στάση, που είναι αρκετά αφύσικη. Το κεφάλι φαίνεται από το πλάι (προφίλ), ενώ το σώμα φαίνεται από μπροστά (ανφάς). Το χρώμα τους είναι πλακάτο (ομοιόμορφο).

Λεπτομέρεια τοιχογραφίας από ταφικό μνημείο 1900 π.Χ. Αίγυπτος.

Οι Αιγύπτιοι λάτρευαν τους νεκρούς. Οι τάφοι των επιφανών ανθρώπων ήταν γεμάτοι με τη ζωγραφική όλων εκείνων που πίστευαν ότι θα διατηρήσουν στη ζωή τον νεκρό. Οι εικόνες έπρεπε να έχουν απόλυτη σαφήνεια. Το χρώμα τους ήταν επίπεδο με σαφές περίγραμμα.

Σαρκοφάγος του Τουταγχαμών (1300 8 π.Χ. περίπου), Κάιρο, Αιγυπτιακό Μουσείο. Οι σαρκοφάγοι έφεραν μαγικές ρήσεις που βοηθούσαν την ψυχή να φύγει από τον Κάτω Κόσμο και να ταξιδέψει στη μελλοντική ζωή. Ο πλούτος και η κοινωνική θέση των Φαραώ εκφράζονταν μέσα από την πολυτελή κατασκευή και διακόσμηση των σαρκοφάγων

Οι Φαραώ, με την απόλυτη εξουσία τους (θεωρούνταν η ενσάρκωση του θεού Όσιρι), προσέδωσαν στην αιγυπτιακή τέχνη τις τεράστιες διαστάσεις της. Στις πυραμίδες, τόπους ενταφιασμού των Φαραώ, το σώμα του νεκρού έπρεπε να μείνει προφυλαγμένο και άφθαρτο και γι' αυτό ταριχευόταν. Οι ζωγραφικές παραστάσεις και τα ανάγλυφα που βρίσκονται στις πυραμίδες είχαν ως στόχο να βοηθήσουν το νεκρό να περάσει στην άλλη ζωή.

Η αιγυπτιακή ζωγραφική ακολουθούσε αυστηρούς κανόνες αναπαράστασης. Χαρακτηρίζεται από ευκρινή περιγράμματα, τα οποία οι δημιουργοί γέμιζαν με επίπεδο και καθαρό χρώμα. Τα πράγματα αποδίδονταν με βάση τη γνώση που είχαν οι άνθρωποι γι' αυτά και όχι με βάση τη συγκεκριμένη οπτική γωνία που εμφανίζονταν. Για να είναι ένα σχέδιο σαφές, έπρεπε να ακολουθεί τις πιο χαρακτηριστικές όψεις των αντικειμένων. Για παράδειγμα, το μάτι και το στήθος παρουσιάζονταν μετωπικά, ενώ το πρόσωπο και το υπόλοιπο σώμα πλάγια. Οι καθιστές φιγούρες εικονίζονταν με τα χέρια επάνω στα γόνατα. Τα ιερογλυφικά λειτουργούσαν επεξηγηματικά και συνόδευαν τις παραστάσεις.

Η γλυπτική αναπτύχθηκε ιδιαίτερα στην Αίγυπτο. Μαλακά υλικά λαξεύονταν με χάλκινα ή μπρούτζινα εργαλεία. Στη συνέχεια ήταν δυνατόν να επιχρυσωθούν και να χρωματιστούν. Τα αγάλματα των Φαραώ και των θεών ήταν λαξευμένα επάνω σε σκληρές πέτρες όπως ο γρανίτης, για να διατηρηθούν "αιώνια". Τα αγάλματα των ιδιωτών βρέθη-

καν μέσα σε “παρεκκλήσια” ή εντοιχισμένα σε ένα είδος “αναπαυτηρίου”, που επικοινωνούσε μέσω μιας στενής σχισμής με τον κόσμο των ζωντανών.

ΟΙ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ΤΗΣ ΓΚΙΖΑΣ (2723-2563 π.Χ. περίπου)

Πρόκειται για τις πυραμίδες του Μυκερίνου, του Χεφρήνου και του Χέοπα. Δεσπάζει με το μέγεθός της η πυραμίδα του Χέοπα, με ύψος 146,5 μ., πλευρά 235 μ. και 52 μοίρες κλίση. Οι τέσσερις έδρες της πυραμίδας είναι απόλυτα ευθυγραμμισμένες με τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Οι πυραμίδες χτίζονταν κατά τη διάρκεια της ζωής ενός Φαραώ. Υπολογίζεται ότι, για να χτιστούν, χρειαζόταν χιλιάδες άντρες να δουλεύουν επί είκοσι χρόνια, τοποθετώντας τεράστιους ογκόλιθους που ζύγιζαν μέχρι και δεκαπέντε τόνους ο καθένας. Οι ογκόλιθοι σέρνονταν επάνω σε ράμπες (κεκλιμένες εξέδρες) ή -σύμφωνα με τον Ηρόδοτο- μεταφέρονταν με ανυψωτικές μηχανές. Η μούμια του Φαραώ, που ήταν τοποθετημένη μέσα στη σαρκοφάγο, ερχόταν με πλοίο από το Νείλο. Μέσω μιας σκεπαστής οδού που υπήρχε μέσα στον ταφικό ναό και ύστερα από μια τελετή που επιτελούσαν οι ιερείς, εναπόθεταν το νεκρό βαθιά μέσα στην πυραμίδα, την οποία σφράγιζαν με έναν τεράστιο ογκόλιθο. Γύρω από τις πυραμίδες υπήρχε μια ολόκληρη νεκρόπολη. Οι μικρότερες πυραμίδες φτιάχτηκαν για τις βασίλισσες, ενώ για τους ηγεμόνες και τους αυλικούς έχτιζαν τους μασταμπά (Ταφικά μνημεία, προγενέστερα των πυραμίδων, χτισμένα από πλίνθους ή λίθους, με ορθογώνια κάτοψη, κεκλιμένους τοίχους και επίπεδη οροφή)